

Børne Blad

Udkommer hver søndag.

Nr. 48.

30te november 1902.

28de aarg.

Trofast er snild.

Hvordan jeg kan vide det?

Jo, ser du, hans hus er sandelig ikke større, end at han godt kunde trænge det hele selv. Hundehusene pleier jo ikke være store. Nu har imidlertid en høne lagt sine eg inde hos Trofast, gang paa gang

er den kommet og altid har den efterladt sig et nyt eg. Men nu ser det ud til, at den bliver liggende der, til den faar ruget ud sine kyllinger. Trofast ser imidlertid snild og blid ud alligevel, hvad man ikke kan sige om hans gæst.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forskud. I pakker til en adresse paa over 5 eksemplarer leveres det for 40 cents, og over 25 eksemplarer for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Alt vedkommende reaktionen af bladet sendes til Rev. D. P. Bangsnes, Story City, Iowa.

Penge og bestillinger samt alt, hvad der angaar ekspektionen, sendes direkte til

Lutheran Publishing House, Decorah, Iowa

Entered at the Post Office at Decorah, Iowa,
as second-class matter.

Forklaring

over

Luthers lille Katekisme.

18de Læse.

73. Hvorfor er horeri saa affælig?

Horeri besmitter mere end nogen anden synd baade legeme og sjæl.

1 Kor. 6, 18. Den, som bedriver fjørlebn, snyder mod sit eget legeme.

1 Kor. 6, 9. 10. Farer ikke bild! Hverken fjørlebnere eller afgudsdyrkere eller hortarle eller blødagtige eller de, som snyder mod naturen, . . . skal arve Guds rige.

Eks.: Sodoma og Gomorra, 1 Mos. 19.

74. Hvorledes skal vi bevare os for utugt?

Vi skal komme ihu, at Gud altid ser os, bede ham bevare os i renhed og vogte os for alt, som optænder onde lyst.

Matt. 26, 41. Vaager og beder, forat I ikke skal falde i fristelse!

Salme 51, 12. Gud, staa i mig et rent hjerte, og forny en stadig aand inden i mig!

Eks.: Josef, 1 Mds. 39, 9.

*75. Hvad er det, som især kan optænde de onde lyst?

Det, som især kan optænde de onde lyst, er fraabseri, druktenstab, dovenstab, letfinbige fornøielse, saasom dans og teater, slet selskab, slette bøger og billeder og andet mere, som vækker urene tanker.

Ordspr. 1, 10. Min søn! Naar snyder lopper dig, da samtyk ikke!

1 Kor. 15, 33. Slet selskab forværer gode feber.

Rom. 13, 14. Pleier ikke tøjbet saaledes, at begjærigheder vækkes!

2 Tim. 2, 22. Fly ungdoms begjæringer!

76. Hvad befaler Gud i det sjette bud?

I det sjette bud befaler Gud os alle at leve et rent og tugtigt liv i tanker, ord og gjerninger, enten vi er gifte eller ugifte.

Matt. 5, 8. Salige er de rene af hjertet; thi de skal se Gud.

1 Tesf. 4, 4. Enhver af eder skal vide at bevare sit legeme i hellighed og ære.

1 Tesf. 4, 7. Gud talte os ikke til urenhed, men til helliggjørelse.

Veninder.

Jeg er gruelig anlagt for veninder. Jeg har vist hundrede mindst. Men da regner jeg rigtignot ogsaa allesammen med, lige fra den tid, jeg gif paa jomfru Sinarfens stole og lærte bogstaverne og hoppede Paradis med "Ellef til feieren" i den lille stidne baggaard deroppe under heien. Naar nogen spurgte mig dengang, hvem som var min bedste veninde, svarede jeg altid: "Ellef til feieren er min bedste veninde." Ellef var ligbleg og snørret og spiste altid paa store skalker, som vi broderlig delte. Ellef og jeg var vist bedste veninder i et helt aar, før der var nogen, som fortrængte ham. Siden snakkede jeg aldrig med ham, men jeg havde merkkelig nok altid ligesom lidt ond samvittighed, naar jeg saa det blege ansigtet hans. Jeg tænkte altid paa skalkerne, vi havde delt, og inderst inde havde jeg en følelse af, at det var skam af mig, at vi ikke var venner mere, og jeg syntes, han var blevet saa rar.

Iffor stod han paa kirkegulvet, liden og ligbleg og i altfor store klæder, frakkærmerne rak lige ned paa fingerspidserne hans, og baad om næsen var han endnu. Saa kom han ud som youngmand, og det er jeg glad for, saa slipper jeg da at møde ham mere. Ellef til feieren var min første veninde.

Saa var det alle hørnene oppe i Kransegaarden, den store arbejderbolig, der hørte til værftet. Det var en gammel, rødmalet gaard med lange gange med mørke bjælkebæge og mange døre paa begge sider af gangene. Og for hver dør boede der en familie, og hver familie havde fem, seks hørn. Saa der havde jeg veninder i snefeis. Det var Axfeline med det ilbrøde haar i en lurb, og Hanna, som havde to smaa søfende, som var tvillinger, og bestandig legede med en tvilling paa hver arm, og Adora, som havde en irst mor, der var det finteste menneske, jeg har seet i mit liv. Adoras far var matros, og saa havde han været i

Irland, og der var han blevet saa glad i Abdoras mor, at han tog hende med sig og gjemte hende i lasten paa skibet. Midt ude i Nordfjæen kom hun frem, og da var jo skipperen pent nødt til at tage hende med hjem.

Men det var sandelig noget at gjemme i lasten og gjøre sig saa meget bry for ogsaa! Abdoras mor blev fint, bare nogen saa paa hende, og Abdora var næsten akkurat magen.

Saa var det Jama, som havde kirtler i øinene og ikke kunde se op, og Elefine, som altid havde tandpine, og Gina, som sang saa nydeligt, det var ligesom en klar englestemme over hele Kransegaarden, naar Gina til Mikfels-Ane sad og sang oppe i heien om sommer-aftenerne.

Dg saa alle, alle de andre, jeg ikke kan regne op engang, saa mange var det. Men mor siger, jeg ikke har haft godt af at være veninde med Kransegaardsbørnene, for det er fra den tid, jeg er blevet saa vigtig og altid vil være den første, siger mor. For i Kransegaarden var der aldrig nogen, som muktede, allesammen gjorde, hvad jeg vilde. Dg det likte jeg rigtig nok umaabelig godt. Den eneste kunde være Abdora, som var lidt opstanasig imellem, men jeg lod hende aldrig dø i synden, maa dere tro.

Hele de lange, lyse vaareftermiddage igjennem, naar himlen var høj og lys, det lugtede friskt af fugtig muld, og de fløielsbrune aurikler piblede op indenfor havegærderne, da spillede Kransegaardsbørnene og jeg klink i solbæggen, eller var paafærde den hele dag nebe paa stibsbærftet, hvor der lugtede af friskt træ og sagmug og hjære og heg og salt fjø.

Vi legede altid "familier"; hver bordstabel var et hus for sig. Jeg vilde bestandig være mor, og alle de peneste smaabørn skulde være mine børn. Alle de, som var stygge, med kirtler i øinene og udslæt, skulde de andre have. Dg ingen muktede det gran.

Men en dag hntes jeg, det var saa ensformigt bare at være mor, og saa klavrede jeg op paa den højeste bordstabel:

"Nu vil jeg være konge", sagde jeg.

"Saa vil jeg være kejser", streg Abdora. Har dere hørt saadan uforstammethed?

"Saa vil jeg være pave", sagde jeg, — hun skulde nok ikke lure mig.

"Ja saa vil jeg være pavinde", raabte Abdora.

Det blev jeg rasende for naturligtvis, og saa sprang jeg ned af bordstabelen og løb efter pavinden med en aare hævet høit i veiret, og

da blev hun saa ræd, at hun raabte høit: "Jeg vil inte være pavinde — du kan være baade pave og pavinde!" —

Saa laa vi ude i baadene den hele dag og futlede og fvalpede og smaaruede omkring bryggerne, og faldt i fjæen og blev trukket op igjen, og drak kaffe af mabspandene til arbejdsfolkene, og jeg tænkte ikke paa andet end Kransegaardsbarna — og nu har jeg glemt dem allesammen.

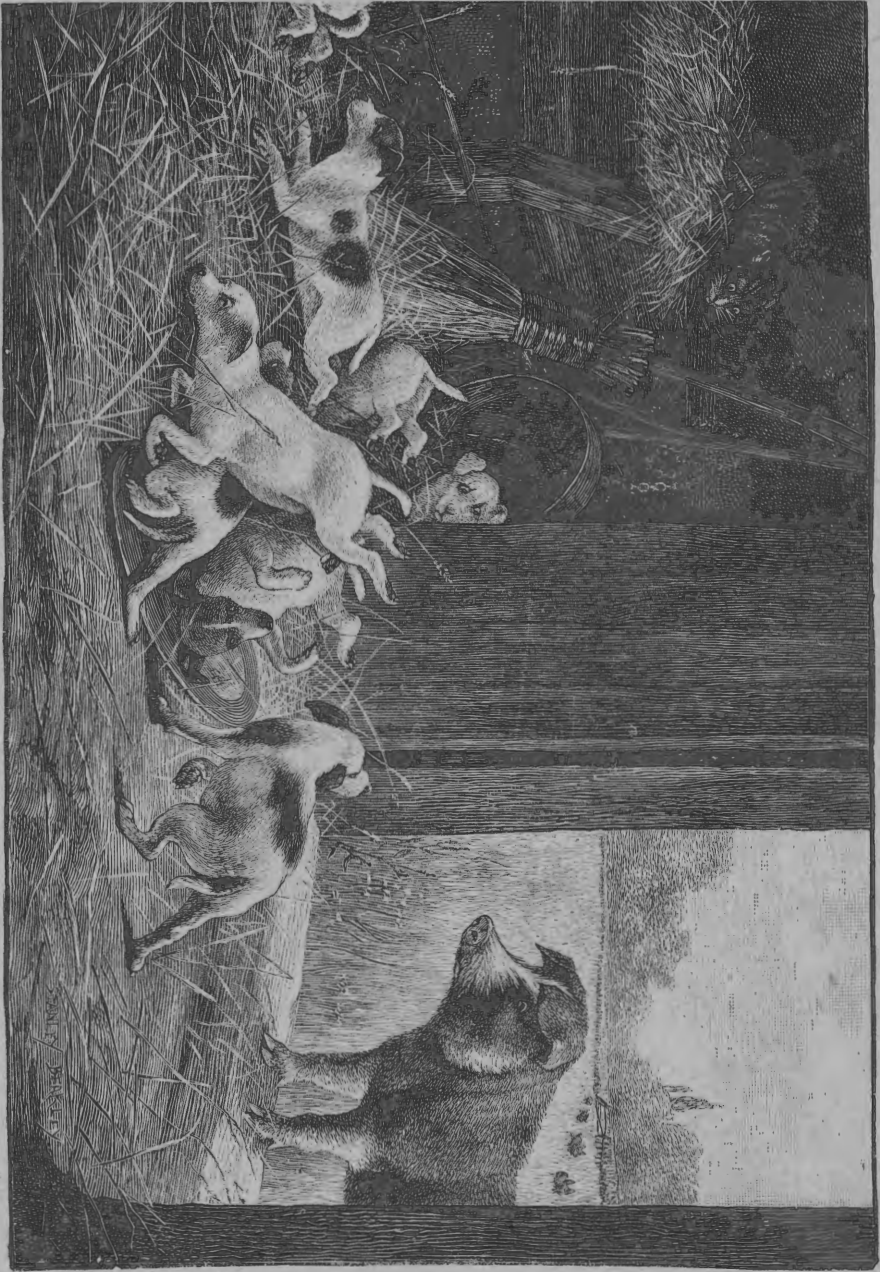
For saa beghndte jeg paa middelstolen og fik en masse veninder med en eneste gang. Paa skolerne er det altid saa, at der er nogen, som alle vil være veninder med, og nogen, som ingen liker. Det er gruelig gjildt f. eks. at være veninde med dem, som er døtre af skipperne. For naar studerne kommer hjem, faar vi en masse bestøit og kan gaa ombord hver eneste dag. Dg det er det snodigste, som findes. Hvis jeg var gut, vilde jeg til koffarbis, ud paa langfart bestandig. Aldrig i verden vilde jeg føre dampskib langs kysten ialfald, for det er bare at staa til punkt og prutte for sine og fornemme damer, og det maa være effektivt.

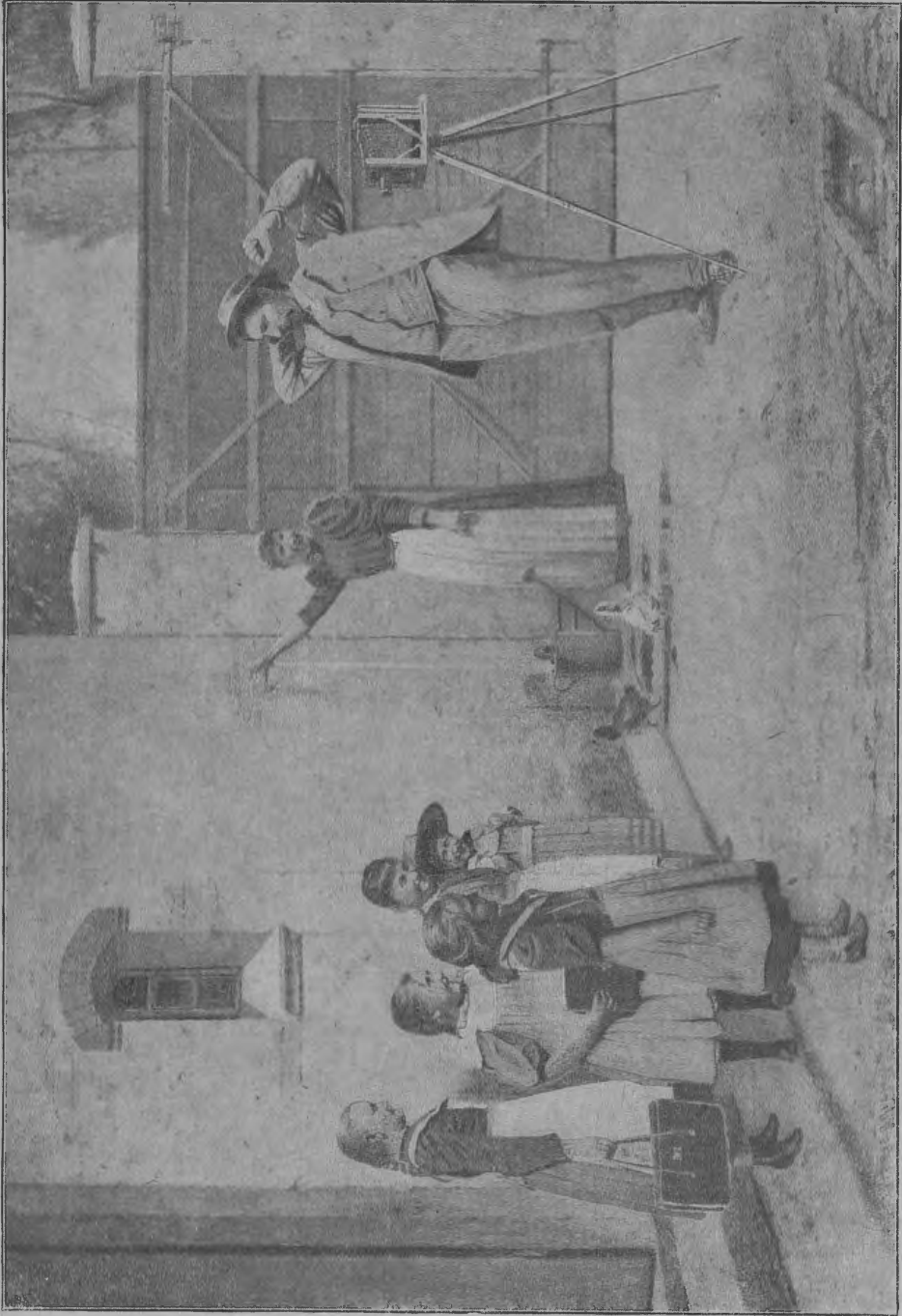
Terese Terkelsen har aldrig veninder uden i september maaned. Hun er stor og sber med et ubevægeligt, hvidt maaneanstigt, og hun er ikke det gran gjild, men hendes far har den største frugthave i hele byen, derfor er det morsomt at være veninde med Terese om høsten, kan dere vide. Allesammen strides om at følge Terese hjem, leie hende under armen og følge hende helt ind i gangen og op paa salen, hvor bergamotter og pærer ligger paa abiser over hele det store gulv. Da er Terese umaabelig vigtig og deler ud bergamotter, og vi er forfærdelig gode venner. Men allesammen er nu enige om det, at naar det liber udober i oktober, og veiene bliver sølede, og al frugten er solgt, saa er det igrunden altfor lang vei at følge Terese hver eneste dag.

Malla Salomonsen er næsten den snilbeste af alle. Hun er rund og rød og hyggelig og gruelig gjildt at være veninde med, fordi alle stuepillere og dberge og saadanne, som spiser med tærne, og sammenvoksede mennesker altid bor paa hotellet hos hendes mor, naar de kommer til byen.

Dg Malla Solomonsen kan jeg ogsaa takke for, at jeg blev kjendt med Liza. For aldrig har jeg været saa glad i nogen, og aldrig har jeg grædt for nogen anden veninde som for Liza, endda jeg bare har kjendt hende og været sammen med hende i otte dage i hele mit liv.

En fidsfori herrer.

Et øieblikksfotografi.

Na hvor jeg græd! Jeg troede, at jeg aldrig kunde blive glad mere, naar Liza var ude i den vide verden og havde det ondt.

Men hver eneste aften vilde jeg bede til Gud for Liza, det bestemte jeg mig til. Og naar jeg glemmer det en aften, flytter jeg hendes lille sølbring over paa en anden finger for at huske det. Og hver aften siger jeg det samme: "Gud, du maa holde fast paa Liza — rigtig fast maa du holde paa hende, Gud, — og saa maa du gjøre noget for hende, saa hun kan blive glad og ikke mere være saa bedrøvet i øinene."

Er det ikke grusomt, dere, at der findes mange, mange børn, saadanne som vi, rundt paa jorden, som har det usigelig ondt, som er bange hver dag, de staar op, og græder hver aften alene, naar de lægger sig. Og en af dem er Liza, hvor hun nu i verden er henne.

Men naar jeg tænker paa det, bliver jeg saa glad i far og mor og alle søstrene og alting hjemme, og jeg vil ikke andet i verden end bare være usigelig, usigelig smilb.

Giv ikke op!

Der er ingen, som ved, hvad man kan udrette, før man har anvendt hele sin viljekraft. En berømt kunstmaler blev engang angrebet af en sygdom, som berøvede ham brugen af den højre arm. Han beholdt imidlertid hele sin glimrende begavelse og hjærlighed til sin ædle kunst; men den haand, som hidtil havde været hans lydige tjener, laa nu lam ved hans side. I sin sørgelige tilstand pleiede han at vandre rundt i sit atelier, betragte sine eleveres arbejder og give dem et eller andet raad. Selv kunde han ikke tage et eneste strøg med sin pensel. Hans sjæl var fuld af skjønne billeder, som han gjerne vilde malet, men evnen til at gjøre det var borte.

En dag holdt en af hans elever paa at male et hoved, og mesteren, som gjerne vilde have et kraftigere ansigtsudtryk end det, som eleven kunde faa til, griber da pludselig penselen med den venstre haand, og sel til sin usigelige glæde opdage han, at penselen havde gjort netop et saadant strøg, som han havde ønsket sig. Det varede ikke længe, før han kunde male ligesaa godt med venstre haand, som han før havde gjort med højre.

Opgiv aldrig et nyttigt foretagende, som du har begyndt med, før du er aldeles sikker paa, at du har gjort alt, hvad du kunde.

Pigeliiv i Kina.

I Kina bryr man sig ikke stort om smaa piger; man antager, at de ikke engang har sjæl. En gut har tre sjæle — ja, du skjønner vel, at han ikke har det, det er bare kinesierner, som mener det — men en pige har ikke en engang. Dette er da sandelig ingen retfærdig fordeling. Der er bare en maade, hvorpaa hun kan gjøre god igjen den uret, hun har gjort ved at blive pige, og det er ved at gifte sig og faa en søn; thi efter hendes død vil da guberne tillade hende at vende tilbage til jorden som gut, og det er "en større ære, end hun i virkeligheden fortjener", vil hendes mand ganske fortælle hende.

Naar en familie faar en pige, er der en svare jammer. Forældrene betragter hende som en byrde og vil sandsynligvis prøve at blive kvit den lille ved at kaste hende i elven eller ude paa veien, hvor en sulten ulv kan spise hende op. I de fleste familier beholder man bare den første pige, hvis hele liv bliver en byrde, ialfald fra den dag af, da man begynder at klemme hendes fødder, saa de kan blive, af den bitte-lille størrelse, som de kinesiske piger mener er saa pen.

Under slige omstændigheder er det naturligt umuligt for den kinesiske pige at springe om og have moro. Hun stakkar maa spadsere omkring rolig og sedat, ialfald fra hun er ti aar gammel.

I de tyktne missionsstoler er det vanskeligt at faa piger til at møde frem. "Hvad i al verden skal det tjene til at give piger undervisning?" spørger forældrene foragtelig. Imidlertid er det en kjendsgjerning, at de kinesiske piger har ligesaa godt for at lære som sine brødre.

De kinesiske børn ligner norste gutter og piger deri, at de underliden kan blive svært sinte. Paa flere missionsstoler har man opfundet et ganske godt middel mod den fejl. Ved du, hvad det er for et middel? Jeg skal fortælle dig det. De stænger den lille ind i et værelse, hvor han faar bare vand og brød en hel dag. Hvis du nogensinde skulde angribes af den samme sygdom, kan du jo bede din moder anvende det middel.

I en henseende er kinesiske piger flinkere end de norste, deres haandarbejder er nemlig aldeles storartede.

Wilde du gjerne være en kineserinde? Nei, det vilde du nok ikke. Tak din Gud, at du lever i Amerika. — "Børnetid."

Til billederne.

En fredsforskyrter.

„Hvorfor tager de benene fat alle de smaa hvalpe?“ „Fordi grisen viser sig i døren,“ siger du. „Ja, men hunde pleier da ikke være ræd for en gris. Nei, grunden er vist den, at de er kommet ind i grisens hus og har stjaalet dens mad. Det skønner de vel, at de ikke skulde gjort, og siden nu husets og madens retmæssige eiermand viser sig i døren, skønner de, at nu gjælder det nok at komme sig afsted. De havde nok ikke løbet sin vei, hvis grisen havde nærmet sig deres madkop. Da havde de jaget den.“

Et siebliksfotografi.

Det er vist udenfor skolehuset. En turist kommer gaaende forbi, han opstiller sit fotografiapparat og tager et billede af den lille, vakre gruppe. Stal tro, om det bliver godt? Fire af smaa-pigerne ser ud til at være svært blide, medens den femte — den næstborteste — synes mig noget sur. Synes ikke du ogsaa det? Det er forresten ikke saa greit at blive naturlig paa et fotografi. Man ser ofte saa svært høitidelig ud; men det skulde man selvfølgelig ikke gjøre, naar man ikke er det i virkeligheden.

Dpl. paa gaader i nr. 46.

Gaade:

12 mænd, 8 kvinder, 10 børn.

Billedgaade:

Kristian den 4de elskede fjølivet høit

Fitserbillede.

hvor er betydningen?

Billedgaade.

Os

÷ d g

N^s

hand

m

de

Af Johan Haagaas.